

Predikan 2 Advent, 3 årg.

Matteus 1:14-15, Guds rike är nära.

Psalm: 111, 15, P&S 484 (Sv ps 609), 39,

P&S 866 O, Guds lamm, P&S 834. Centrumkyrkan 2016.

Min sista gudstjänsten tillsammans med Lars Liljemark.

Inledning till texterna

Idag knyts söndagens texter och tema: *Gud rike är nära* samman med Domssöndagens: *Kristi återkomst*.

I Gamla testamentet får vi möta profeten Jeremia:

som talar om Juda rikets fall

och om deportationen till och fångenskapen i Babylon på 500-talet f Kr.

Men i berättelsen finns också en Messiasförväntan, en väntan på den frälsare som ska komma och som ska rädda det judiska folket från förtrycket.

(Babylon invaderar landet och belägrar Jerusalem år 588 , Jesusalems föll och templets förstördes 587 f Kr. 1:a dep 597, 2:a dep 587, 3:e dep 582 f Kr.)

I Episteln möter vi ord från Hebreerbrevet:

De handlar om den kristna kyrkans förföljelse och förtryck under romarmakten.

Orden vill ge kraft till frimodighet och uthållighet för de kristnas egen del.

Men de var också till för att de inte skulle tuga när de mötte orättfärdigheter, budskapet var:

Våga stå för det ni tror på!

Våga stå upp för människor som blir förtryckta och de orättfärdigheter som ni ser sker mitt ibland er!

Var inte rädda!

(Hebreerbrevet, är troligen skrivet av en anonym författare. Stilen i brevet är snarare en predikan till en församling än ett brev. Det är adresserat till kristna av ickejudisk börd, men skrivet av en kristen av judisk börd. Tillkom troligen i Italien på 80-talet.)

Och så slutligen i Evangelietexten:

Där möter vi ord om att Johannes döparen sitter i fängelse. Han var den som hade röjt vägen,

som hade berättat om att Jesus skulle komma
och som hade uppmanat människorna till att omvända sig
eftersom Guds rike var nära!

Men i dagens text är det Jesus själv som tar dessa ord
i sin mun och som uppmanar dem han möter
till omvändelse. Stafettpipen har nu övertagits
av den person som ska föra den i mål.

*

Elegierna

Ett efter ett
ser jag dem slockna, ljusen,
ett efter ett, genom livet
mot döden det sista.

Och ändå är det här jag vill leva,
här jag ville bli bofast,
här på jorden, men människor.
Vad under om jag dröjer mig kvar
och klamrar mig fast.

av Gunnar Ekelöf

Guds rike är nära...

men jag undrar *när* det kommer och *på vilket sätt*?

Eller är det så att det redan är här
och att jag därför inte behöver fråga efter
när och hur det ska komma
utan att det är *här och nu*, mitt ibland oss?

*

På senare tid har jag börjat fråga mina närmaste vänner:

- *Om du ser tillbaka på ditt liv,
vilken tid skulle du då beskriva som din bästa tid
och vad hände då?*

Övning: Fundera själva någon minut:

- Om du ser tillbaka på ditt liv,
vilken tid skulle du då beskriva som din bästa tid
och vad hände då?

*

En del berättar om sin barndom.
Andra berättar om en tid i 20-årsåldern
så de bodde, studerade eller arbetade utomlands,
och åter andra har berättat om mötet med kärleken
och om sina barn.

Berättelserna har alla handlat om en tid
som på olika sätt har varit väldigt intensiv.
En tid då man har känt sig som mest levande
och som mest närvarande i nuet.
Som om man just där och då levde sin dröm.

Jag tänker mig att just dessa berättelser
känns som om de handlar om den tid då Guds rike
upplevs som mest närvarande,
ja, att man lever mitt i det, *som i ett evigt nu!*

*

Jag är tacksam för att jag själv kan se tillbaka på mitt eget
liv och berätta om liknande händelser.

Men jag ser också vid min tillbakablick
att jag kan berätta om tider som har varit helt tvärt om.

Händelser som har inneburit att livet mest har handlat om
att uthärda och att orka ta sig igenom.
Tider som på många sätt har känts som ett fängelse.

Men så har det också funnits många mellantiden.
Den tid som jag tyvärr kan erkänna att jag huvudsakligen
har levt i och lever i.

Det är den tid då jag ofta säger till mig själv:
- Jag ska bara göra det här... sen så...
... ja, sen så kommer den goda tiden och då ska jag...
... då börjar livet!

Som om jag för det mesta färdas på en transportsträcka
till ett mål då allt kommer att vara optimalt.
Kanske någon av er känner igen sig i detta?

Just nu tänker jag ofta:
Gud, va'skönt det ska bli när jag går i pension!

Va´s skönt att jag bara har 6 ½ eller som längst 8 ½ år kvar att arbeta.

- För när jag går i pension *så ska jag...*

Ja, då börjar livet med stort L!

Anledningen att jag tänker så här är att kroppen börjar ge sig tillkänna efter 36 år i yrkeslivet och i och med den höga stress som jag oftast utsätts för. För arbetslivet idag medför, för många av oss, en väldigt hög stressnivå.

Men samtidigt vill jag inte leva i en ständig mellantid, som innebär att jag hela tiden ser fram emot något annat som ska komma – och som kanske inte kommer – för även då befinner jag mig ju i ett slags fångelse!

Nej, jag vill känna livets intensitet,
ett Guds nu mitt i vardagen!

För innerst inne är det ju det jag tror på.
Att Guds rike inte är någonting som jag ska vänta på som ett idealtillstånd.

Utan att Guds rike möter mig, uppenbaras för mig, när jag inser att livet inte går i repris och att tiden inte går att spola tillbaka.

Det som gäller är att hela tiden var uppmärksam på den nåd som Gud hela tiden ger till mig, så att jag ska våga leva i tillförsikt – även i uppbrottets tid eller när jag möter svårigheter.

*

Uppbrott och svårigheter – det är vad psalm 39 *Jesus från Nasaret går här fram*, handlar om.
Men varje vers innebär också ett konstaterande av vad vår livssituation kan innebära.

Och där finns också en förvissan om att Jesus möter oss med förändring och förnyelse, och avslutningsvis ett konstaterande om *att himmelriket är nära*.

Ja, himmelriket är nära, det är *här och nu* i och med vår tro på Guds son Jesus Kristus!

Han ”går här fram än som i gången tid...”

Han möter oss med sin framtid.

Han kommer gående på vår adventsväg,
där vi får möta honom.

Och han möter oss med sitt löfte
om att han alltid gå vid vår sida,
hur vägen än gestaltar sig.

Guds rike är nära!

Vänd din blick och tro det!

För tiden är inne!

Guds tid är nu!

Amen